

VDANÁ ČI SVOBODNÁ?

ROMAN — B. M. CROKEROVA.

„Ze nemám rozum?“ tážal se lord Tony z pola užaslý, zpola uvaž. „Podle toho, jak vy se zprve jednate, mohli bych arci býti považováni za silence nejbezpečnějšího druhu; ale já jsem úplně zdrav a nešetřím. Mám svou vůli a nešetřím. Mám svou vůli a nešetřím. Mám svou vůli a nešetřím.“

„Výděl? jde pouze o prosté ano?“ nebo „ne?“ pravil Tony. Madelina zavrtěla hlavou a o krok ustoupila.

„Mladý ten muž nebyl nikdy tak blízek toho, zamítovali se do Madeliny, jako právě nyní, kdy s plnou nádehou, vrtící krásnou svou hlavinkou, ve stínu lípy stála před ním.“

„Alešpoť mi povězte, proč mne odmítáte?“ dokládá tónem skoro hrozným.

„Ale slova tu jen přešla jeho rty a v její tváři zračila se podivná, náhlá změna. Pohlížela naň teď pohledem, který vyjadřoval se pola strach, z pola pohrdavý posměch a který nebyl s to pohopit.“

„Nemám žádné jiné příčiny, než té, která v podobných případech obvykle bývá, to jest, nepřelji si státi se vaší ženou.“

„Ale proč pak ne?“ tážal se po něm pomilce opět.

„Proto že jsem nikdy za nic jiného vás nepovažovala, než za milého známého. Jako takový jste mi velmi cenný, lord Anthony, ale něčím více mi býti nemůžete.“ dala v odvetu s velkým klidem a rozvahou, ohlížejce se po svém slunečniku.

„Odpor dráždil mladého muže a pobádal jej. Posledních pět minut postálo, aby naprosto a zcela nakloněn byl názorům své sestry a rozplamený v něm horoucí vášeň k Madelině.“

„Ale vždyť každý manželský sňatek započíná dřív nějakou známostí,“ připomínal, „a snad že bych v několika měsících, nejmliběji slečna Madelinou...“

„Nejsem vám nejmilější slečna Madelinou, lord Anthony?“ přerušila jej rychle. „Prosim, považujte věc jednou pro vždy za skončenou a pamatujte si pro budoucnost, že jsem slečna Westová.“

Jeho houževnatost ji zlobila, její zlobila jej. Oba chvíli mlčeli. Pak jal se on mluvití znovu. „Arco, tu je as ve hře někdo jiný. Snad že jste již zasnoubena?“

„Nikoliv! O, Pamela, ani jsem neslyšela vás přicházeti!“ zvolala Madelina, když takto vítána náhle objevila se na dějišti samém, několika psyky provázena.

Pamela ze svého okna oba pozorovala a skočila rychle na nohy, aby vypátrala, co oba spolu měli. „Nešlo-li pak o nabitnutí k sňatku? Je-li tomu tak, pak asi dostal košem,“ pravila sama k sobě s jistým uspokojením.

Oba dva vypadali jaksi rozrušení a rozpačití. Věc neskončila se tuze příjemně; neboť lord Anthony byl směšně uzardělý a Madelinina tvář byla na smrt bleďá.

„Jak jim tu je oběma chladno a bláznivě?“ zvolala Pamela líceměrně, sotva se přesvědčila o skutečnosti a se všemi známkami únavy klesla do Madelininy lenošky. „Zde ve stínu starých těch stromů je to také nejlepší. Chtěla jsem spát, ale nemohla jsem u spouti, protože nějaká zlá moucha bučela mi stále kolem uší.“

„Nezavázal to zlé mouchy?“ dal v odvetu lord Tony, který své dobré nálady, již nikdy na dlouho netrvaly, opět nabyl.

„A tak jsem se rozhodla, sejíti dolů do zahrady,“ dodala Pamela. „Maddie, nebudeme pítí čaj zde?“

„Hned půjdu a naradím, aby kde bylo prostřeno. Vždyť musí býti už as pět hodin,“ zvolala Madelina za minutu na to zřela oba, jak ztepila její bílá postava mizí v zátku.

Slečna Pamela a lord Anthony růstali sami.

Oba přáli potom, aby jeden druhého se vyptával a divně do stí, že tenkrát byl to muž, který vyptával se dříve.

Spustiv se znovu do své lenošky a nohy zkrátiv, řekl: „To je stará vesta: ženy znají ženy a jejich zájmy vždycky nejpepe, tak jako muži vědí o mužích a jejich drobných piklech. Vy jste se stýkala v Londýně dost často se slečnou Westovou, máte tužej krejčíku, téžoh zubního lékaře, téžoh obuvníka, není-li pravda? A hleďte,“ dodal, skloniv se k ní blíž a pohlížeje na ni jasným svým, trpčným okem, „hleďte, já bych rád o mladé té dámě něco se dozvěděl.“

„Ochotna jsem, dáti vám jakoukoliv zprávu,“ odpověděla se smíchem. „Slečna Westová má kolem pasu padesát centimetrů šířky, sukne je delší, než byste se domníval, falešných zubů nemá, ale jen docela malou plombu v jedné jen stoličce. Číslo střevíků dvaaříst.“

„Hlouposti! Co je mi do její střevíčky a zubů! Co chci vědět — rád vám někdy laskavost tu splatím podobně, jest to, má-li slečna Westová nějakého čtele. Znáte-li hrůza hodné hlupáky za ně chodí, všim; běží jen o to, zdali jednoho nebo druhého z nich miluje. Nesučetněný divák vidí mnohdy lépe do hry než hráč samotný.“

„Bodej! ale dřív, než můžeme vidět, musí býti něco k vidění. Ale to nebylo dosud viděti pranic,“

„Něco povězte!“ ptal se ne důvěřivě.

„Ani nejmenšího. Madelina Westová chová se jako babička, která všechny fáse života má již za sebou. Pokud já vim, na žádného muže, aby se tak poeticky řeklo, dosud se nezasmála.“

„Podivno, velmi podivno!“ bručel lord Anthony. „Ona opravdu je výjimkou z pravidla a já na žádný způsob nezůstanu jen při prvním pokusu!“

„Tu vzal svůj skřípce a klepal ním dle taktu o nehet svého palce.“

„Nechce se za něho vdát,“ pravila polohlasitě.

„Ty chceš, abych se zbláznil z tvé hlouposti! Nic než hlouposti a blblstí! Jednou se přece vdávati musí a jako má dědička jsi to i povinnována a zakládám si na to, abys provdala se slušně, tak, abych odškodněn byl za věškerá vydání.“

„Ty tedy chceš, abych si vzala lorda Antona?“ ptala se Madelina a až po samé rty bleďa. O kdyby byla měla té odvahy, aby rekla mu naprosto pravdu! Ale vůči jeho hněvivým očím, které tak pevně a tak hrozně na ni pohlížely, nebyla s to. „Oči, já nemohu! já nemohu!“ šeptala ve smrtelném strachu, lomíc rukama.

„Proč nemůžeš?“ tážal se jí tvrdým, drsným hlasem.

„Což chceš mne i své peníze prodat za titul?“ zvolala zoufale.

„Což nejsem člověkem živým, cítíte-li? Ano, otče, jsem též člověk a mám srdce, srdce, s kterýmž tvá moc není, nad nímž nemáš moce pražádné.“

Tento nečekávaný výbuch starého skvatera překvapil Madelinu a rekla to s takovou vášnivou prudkostí, že svou veselou, chladnou, odměřenou, usměvavou dekou více nepoznával.

Toto prudké, mladé děvče, stojící zde s třesoucíma se rukama, se zaurčeným čelem a mluvící k němu hlubokým polohlasem, bylo přece docela jinou osobou, než byla jeho deera, jak znal ji až doposud. Za tím něco vězelo; toto zvláštní chování musilo mít svou příčinu.

Náhle uchopil ji za ruku, již těsíl jako železným sroubem. Stránská možnost vzplanula v jeho snadu na popudivé hlavy.

„Kdo je on?“ ptal se chraplavě hlasem.

„Koho myslíš?“ odpověděla sotva slova mocna.

„Strašný, obávaný okamžik narodeš. Třásla se jako osykový list.“

„Kdo jest ten mizera, do kterého jsi se zamilovala? Bezpochyby darebák sprostého původu, není-li? Je to snad onen chlap ze školy, o kterém jsem již doslechil? Byl to jistě nějaký prokletý větroplachý taneční učitel, na polo vyhlášený kandidát kazatelství, anebo co? Je to snad on, kterého jsi sobě vzala do hlavy?“

Při tom v plném vzteku dekou znovu zmltal. „Přisáhej, že to on není!“

Madelině šel mráz po těle, ale ona hleděla zpřímá do jeho tváře, která byla tak blízko a když učitel za ni volal: „Přisáhej, že není to snad v tvém úmyslu, toho kluka si vzít!“ dala v odvetu pevným, jasným hlasem: „Přisáham, že to můj úmysl není!“

Což neděla pravdu? Či nebyla již za Vavřínce provdána? Nemohlo tedy býti řeči o tom, že by měla v úmyslu, provdati se za něho. Ale až otec jednou o všem se dozví! Neodvažovala se ani myšlenku tu dále rozpřádati Stuartu pan, jak viděla, když chtěl, dovésti byti strašlivějším, než sobě kdy předstávala. Nemohla, nesměla mu teď říci pravdu!

„Oči, přísahaj, kterou ode mne jsi požadoval, jsem složila; teď mne pust, vždyť mne to bolí!“ zvolala Madelina, klesnouc do křesla a vypuknouc v křecovité pláč.

„Cok čertu skučíš?“ osopil se na ni hněvivě. „Či není to, co jsem řekl a učinil, k tvému dobru? Pokud tyče se doby, tož vyřídí si to jak chceš, ale provdat se musíš a sice s titulem. Poster je muž dle mé chuti a rád bych věděl, co by jsi mohla proti němu namítat. Provádíš-li se za něho, budeme společně žiti a pokud na mně jest, já se na to těším. Provdaš se tak do nejlepší společnosti, budeš mít peníze, kolik jen se to budeš utrátit, budeš mít muže a otec, kteří každé přání budou ti činiti na očích, co ještě tedy chceš?“

„Já to všechno vim!“ zvolala Madelina, která se všech sil hleděla ovládati své rozčilení; neboť teď cítila, jakoby byla vohoda, na vzneštl odpor proti plánu otce. „Já to všechno vim, ale nikdy se neodhodlam, abych se provdala za lorda Anthonyho a bylo by to nespravedlivé, kdybychom mu to neřekli hned. Mám ho ráda, ale nemávila bych ho, kdyby na svém nebezpečí setrval a ježto jednou již rekla jsem ne, musím to postaciti jemu i tobě.“

Potom vstala, aby šla následkem svých rozhořčených pronesech svých kvapila z pokoje, zanechavši otec, jenž jako kapr na suchu lapal po vzduchu, v samovolném držení jeho pokoje.

Teprve když starý pan někdy krátce byl usta otevřel a uzavřel, nabyl opět řeči.

„Starého čerta budu se starat o ni a její rozmary!“ zvolal zlostně. „Boute na obzoru se vyskytí muví, ji učinila nervosní. Krom toho žádná žena, rekne-li ne, myslí vlastně ano a ona si vezme Fostera anebo já nechtím jmenovati se Robert West!“

K lordu Anthonymu pak řekl: „Měl jsem s Madelinou malou klidnou rozmluvu a vaše jméno bylo při tom také jmenováno. Přiznala se, že vám je nakloněna a tak třeba vám jen vyčkati při hodné chvíli. Kdo čeká, i muže se dočkat, říká se. V tom případě lord Tony přivěšoval, ale vypadal dosti zoufale. Ubožáček pomyslel na své věčitelé. Zdáli si s tou záhodnou souhlasili, a jak dlouho musili by ještě čekati?“

„Jen netraťte odvahy,“ pokračoval West konejšivě. „Ze Madelina se přiznala, že vám je nakloněna, jsem již řekl. Nesmíte tedy ani žádný takový počáteční odpor překonávati. Madelina jen všeobecně prohlásila se proti manželství a dala mi své čestné slovo — to vás muže zas upokojiti — že nežná žádného muže, s kterým by přistoupiti chtěla k oltáři. Vše zda se mi tedy tak jasna, a jednoduchá, jak jen možno a vytrvalost vede k cíli. Při tom si stále pamatujte,“ dokládá starý pan, klepaje na rameno Tonymu, který před tímto dotekem poněkud ustupoval, „že jsem při vás paže k paži a že jak otec, tak i peníze máte za spojene, jest vždycky dobře.“

Deset týdnů minulo klidně, ale byl to klid před bouřkou. West sám, jak se zdálo, poselště řeči své deery zapomenul a libal již ještě téžoh večera a poklepal již na rameno, jako by se ne mezi nimi nebylo přihodilo. Čekal to již.

Také lord Anthony choval se po mluvíci Madelině znamenitě. Nevzdával se jí nápadně a nikdy přece svou společnost jí neuvocoval. Rovněž tak nesazil se mluvití s ní o samotě; krátce, i on tedy vyčkával času.

Také lord Anthony choval se po mluvíci Madelině znamenitě. Nevzdával se jí nápadně a nikdy přece svou společnost jí neuvocoval. Rovněž tak nesazil se mluvití s ní o samotě; krátce, i on tedy vyčkával času.

Kapitola devatenáctá.
ONA JE PROVĐANA.

Obmyslený piknik v čertově míse“ byl uspořádan. Konán byl jednoho z mnoha svátků, o kterých žádný dobrý katolík nepracuje, ale obléká se v nejlepší svůj šat a obuje máš. Honců a loveckých pomocníků toho dne tedy nebylo a tu musili lovei oddati se do svého osudu, a šli sice do plíce, ale bez psů a pušek, jen jako průvodci velké společnosti dam, které uvelebily se v landauru hostitelově, jeho loveckých vozech a v dogeartu.

Jitro bylo překrásné; klamný svit slunce usmíval se na společnost, a zvlábil i na jeden z vrcholů hor, jenž poskytoval nejkrásnější vyhlídku na moře. Cesta byla obtížná, ale vyplatila se. K sňatku bylo prostřeno v „černé míse“, zelené to kotline mezi dvěma vrcholky hor, a anedna s nejlepší chuti. Společnost dlouho seděla pohromadě, aniž spozoro-

vala, že oblaka zatáhla se nračky. Vyhlídka se zastírela, klamný svit slunce zmizel a náhle spustil se na společnost prudký liják.

„Oči, přísahaj, kterou ode mne jsi požadoval, jsem složila; teď mne pust, vždyť mne to bolí!“ zvolala Madelina, klesnouc do křesla a vypuknouc v křecovité pláč.

„Cok čertu skučíš?“ osopil se na ni hněvivě. „Či není to, co jsem řekl a učinil, k tvému dobru? Pokud tyče se doby, tož vyřídí si to jak chceš, ale provdat se musíš a sice s titulem. Poster je muž dle mé chuti a rád bych věděl, co by jsi mohla proti němu namítat. Provádíš-li se za něho, budeme společně žiti a pokud na mně jest, já se na to těším. Provdaš se tak do nejlepší společnosti, budeš mít peníze, kolik jen se to budeš utrátit, budeš mít muže a otec, kteří každé přání budou ti činiti na očích, co ještě tedy chceš?“

„Já to všechno vim!“ zvolala Madelina, která se všech sil hleděla ovládati své rozčilení; neboť teď cítila, jakoby byla vohoda, na vzneštl odpor proti plánu otce. „Já to všechno vim, ale nikdy se neodhodlam, abych se provdala za lorda Anthonyho a bylo by to nespravedlivé, kdybychom mu to neřekli hned. Mám ho ráda, ale nemávila bych ho, kdyby na svém nebezpečí setrval a ježto jednou již rekla jsem ne, musím to postaciti jemu i tobě.“

Potom vstala, aby šla následkem svých rozhořčených pronesech svých kvapila z pokoje, zanechavši otec, jenž jako kapr na suchu lapal po vzduchu, v samovolném držení jeho pokoje.

Teprve když starý pan někdy krátce byl usta otevřel a uzavřel, nabyl opět řeči.

„Starého čerta budu se starat o ni a její rozmary!“ zvolal zlostně. „Boute na obzoru se vyskytí muví, ji učinila nervosní. Krom toho žádná žena, rekne-li ne, myslí vlastně ano a ona si vezme Fostera anebo já nechtím jmenovati se Robert West!“

K lordu Anthonymu pak řekl: „Měl jsem s Madelinou malou klidnou rozmluvu a vaše jméno bylo při tom také jmenováno. Přiznala se, že vám je nakloněna a tak třeba vám jen vyčkati při hodné chvíli. Kdo čeká, i muže se dočkat, říká se. V tom případě lord Tony přivěšoval, ale vypadal dosti zoufale. Ubožáček pomyslel na své věčitelé. Zdáli si s tou záhodnou souhlasili, a jak dlouho musili by ještě čekati?“

„Jen netraťte odvahy,“ pokračoval West konejšivě. „Ze Madelina se přiznala, že vám je nakloněna, jsem již řekl. Nesmíte tedy ani žádný takový počáteční odpor překonávati. Madelina jen všeobecně prohlásila se proti manželství a dala mi své čestné slovo — to vás muže zas upokojiti — že nežná žádného muže, s kterým by přistoupiti chtěla k oltáři. Vše zda se mi tedy tak jasna, a jednoduchá, jak jen možno a vytrvalost vede k cíli. Při tom si stále pamatujte,“ dokládá starý pan, klepaje na rameno Tonymu, který před tímto dotekem poněkud ustupoval, „že jsem při vás paže k paži a že jak otec, tak i peníze máte za spojene, jest vždycky dobře.“

Deset týdnů minulo klidně, ale byl to klid před bouřkou. West sám, jak se zdálo, poselště řeči své deery zapomenul a libal již ještě téžoh večera a poklepal již na rameno, jako by se ne mezi nimi nebylo přihodilo. Čekal to již.

Také lord Anthony choval se po mluvíci Madelině znamenitě. Nevzdával se jí nápadně a nikdy přece svou společnost jí neuvocoval. Rovněž tak nesazil se mluvití s ní o samotě; krátce, i on tedy vyčkával času.

Také lord Anthony choval se po mluvíci Madelině znamenitě. Nevzdával se jí nápadně a nikdy přece svou společnost jí neuvocoval. Rovněž tak nesazil se mluvití s ní o samotě; krátce, i on tedy vyčkával času.

Kapitola devatenáctá.
ONA JE PROVĐANA.

Obmyslený piknik v čertově míse“ byl uspořádan. Konán byl jednoho z mnoha svátků, o kterých žádný dobrý katolík nepracuje, ale obléká se v nejlepší svůj šat a obuje máš. Honců a loveckých pomocníků toho dne tedy nebylo a tu musili lovei oddati se do svého osudu, a šli sice do plíce, ale bez psů a pušek, jen jako průvodci velké společnosti dam, které uvelebily se v landauru hostitelově, jeho loveckých vozech a v dogeartu.

Jitro bylo překrásné; klamný svit slunce usmíval se na společnost, a zvlábil i na jeden z vrcholů hor, jenž poskytoval nejkrásnější vyhlídku na moře. Cesta byla obtížná, ale vyplatila se. K sňatku bylo prostřeno v „černé míse“, zelené to kotline mezi dvěma vrcholky hor, a anedna s nejlepší chuti. Společnost dlouho seděla pohromadě, aniž spozoro-

vala, že oblaka zatáhla se nračky. Vyhlídka se zastírela, klamný svit slunce zmizel a náhle spustil se na společnost prudký liják.

„Oči, přísahaj, kterou ode mne jsi požadoval, jsem složila; teď mne pust, vždyť mne to bolí!“ zvolala Madelina, klesnouc do křesla a vypuknouc v křecovité pláč.

„Cok čertu skučíš?“ osopil se na ni hněvivě. „Či není to, co jsem řekl a učinil, k tvému dobru? Pokud tyče se doby, tož vyřídí si to jak chceš, ale provdat se musíš a sice s titulem. Poster je muž dle mé chuti a rád bych věděl, co by jsi mohla proti němu namítat. Provádíš-li se za něho, budeme společně žiti a pokud na mně jest, já se na to těším. Provdaš se tak do nejlepší společnosti, budeš mít peníze, kolik jen se to budeš utrátit, budeš mít muže a otec, kteří každé přání budou ti činiti na očích, co ještě tedy chceš?“

„Já to všechno vim!“ zvolala Madelina, která se všech sil hleděla ovládati své rozčilení; neboť teď cítila, jakoby byla vohoda, na vzneštl odpor proti plánu otce. „Já to všechno vim, ale nikdy se neodhodlam, abych se provdala za lorda Anthonyho a bylo by to nespravedlivé, kdybychom mu to neřekli hned. Mám ho ráda, ale nemávila bych ho, kdyby na svém nebezpečí setrval a ježto jednou již rekla jsem ne, musím to postaciti jemu i tobě.“

Potom vstala, aby šla následkem svých rozhořčených pronesech svých kvapila z pokoje, zanechavši otec, jenž jako kapr na suchu lapal po vzduchu, v samovolném držení jeho pokoje.

Teprve když starý pan někdy krátce byl usta otevřel a uzavřel, nabyl opět řeči.

„Starého čerta budu se starat o ni a její rozmary!“ zvolal zlostně. „Boute na obzoru se vyskytí muví, ji učinila nervosní. Krom toho žádná žena, rekne-li ne, myslí vlastně ano a ona si vezme Fostera anebo já nechtím jmenovati se Robert West!“

K lordu Anthonymu pak řekl: „Měl jsem s Madelinou malou klidnou rozmluvu a vaše jméno bylo při tom také jmenováno. Přiznala se, že vám je nakloněna a tak třeba vám jen vyčkati při hodné chvíli. Kdo čeká, i muže se dočkat, říká se. V tom případě lord Tony přivěšoval, ale vypadal dosti zoufale. Ubožáček pomyslel na své věčitelé. Zdáli si s tou záhodnou souhlasili, a jak dlouho musili by ještě čekati?“

„Jen netraťte odvahy,“ pokračoval West konejšivě. „Ze Madelina se přiznala, že vám je nakloněna, jsem již řekl. Nesmíte tedy ani žádný takový počáteční odpor překonávati. Madelina jen všeobecně prohlásila se proti manželství a dala mi své čestné slovo — to vás muže zas upokojiti — že nežná žádného muže, s kterým by přistoupiti chtěla k oltáři. Vše zda se mi tedy tak jasna, a jednoduchá, jak jen možno a vytrvalost vede k cíli. Při tom si stále pamatujte,“ dokládá starý pan, klepaje na rameno Tonymu, který před tímto dotekem poněkud ustupoval, „že jsem při vás paže k paži a že jak otec, tak i peníze máte za spojene, jest vždycky dobře.“

Deset týdnů minulo klidně, ale byl to klid před bouřkou. West sám, jak se zdálo, poselště řeči své deery zapomenul a libal již ještě téžoh večera a poklepal již na rameno, jako by se ne mezi nimi nebylo přihodilo. Čekal to již.

Také lord Anthony choval se po mluvíci Madelině znamenitě. Nevzdával se jí nápadně a nikdy přece svou společnost jí neuvocoval. Rovněž tak nesazil se mluvití s ní o samotě; krátce, i on tedy vyčkával času.

Také lord Anthony choval se po mluvíci Madelině znamenitě. Nevzdával se jí nápadně a nikdy přece svou společnost jí neuvocoval. Rovněž tak nesazil se mluvití s ní o samotě; krátce, i on tedy vyčkával času.

Kapitola devatenáctá.
ONA JE PROVĐANA.

Obmyslený piknik v čertově míse“ byl uspořádan. Konán byl jednoho z mnoha svátků, o kterých žádný dobrý katolík nepracuje, ale obléká se v nejlepší svůj šat a obuje máš. Honců a loveckých pomocníků toho dne tedy nebylo a tu musili lovei oddati se do svého osudu, a šli sice do plíce, ale bez psů a pušek, jen jako průvodci velké společnosti dam, které uvelebily se v landauru hostitelově, jeho loveckých vozech a v dogeartu.

Jitro bylo překrásné; klamný svit slunce usmíval se na společnost, a zvlábil i na jeden z vrcholů hor, jenž poskytoval nejkrásnější vyhlídku na moře. Cesta byla obtížná, ale vyplatila se. K sňatku bylo prostřeno v „černé míse“, zelené to kotline mezi dvěma vrcholky hor, a anedna s nejlepší chuti. Společnost dlouho seděla pohromadě, aniž spozoro-

vala, že oblaka zatáhla se nračky. Vyhlídka se zastírela, klamný svit slunce zmizel a náhle spustil se na společnost prudký liják.

„Oči, přísahaj, kterou ode mne jsi požadoval, jsem složila; teď mne pust, vždyť mne to bolí!“ zvolala Madelina, klesnouc do křesla a vypuknouc v křecovité pláč.

„Cok čertu skučíš?“ osopil se na ni hněvivě. „Či není to, co jsem řekl a učinil, k tvému dobru? Pokud tyče se doby, tož vyřídí si to jak chceš, ale provdat se musíš a sice s titulem. Poster je muž dle mé chuti a rád bych věděl, co by jsi mohla proti němu namítat. Provádíš-li se za něho, budeme společně žiti a pokud na mně jest, já se na to těším. Provdaš se tak do nejlepší společnosti, budeš mít peníze, kolik jen se to budeš utrátit, budeš mít muže a otec, kteří každé přání budou ti činiti na očích, co ještě tedy chceš?“

„Já to všechno vim!“ zvolala Madelina, která se všech sil hleděla ovládati své rozčilení; neboť teď cítila, jakoby byla vohoda, na vzneštl odpor proti plánu otce. „Já to všechno vim, ale nikdy se neodhodlam, abych se provdala za lorda Anthonyho a bylo by to nespravedlivé, kdybychom mu to neřekli hned. Mám ho ráda, ale nemávila bych ho, kdyby na svém nebezpečí setrval a ježto jednou již rekla jsem ne, musím to postaciti jemu i tobě.“

Potom vstala, aby šla následkem svých rozhořčených pronesech svých kvapila z pokoje, zanechavši otec, jenž jako kapr na suchu lapal po vzduchu, v samovolném držení jeho pokoje.

Teprve když starý pan někdy krátce byl usta otevřel a uzavřel, nabyl opět řeči.

„Starého čerta budu se starat o ni a její rozmary!“ zvolal zlostně. „Boute na obzoru se vyskytí muví, ji učinila nervosní. Krom toho žádná žena, rekne-li ne, myslí vlastně ano a ona si vezme Fostera anebo já nechtím jmenovati se Robert West!“

K lordu Anthonymu pak řekl: „Měl jsem s Madelinou malou klidnou rozmluvu a vaše jméno bylo při tom také jmenováno. Přiznala se, že vám je nakloněna a tak třeba vám jen vyčkati při hodné chvíli. Kdo čeká, i muže se dočkat, říká se. V tom případě lord Tony přivěšoval, ale vypadal dosti zoufale. Ubožáček pomyslel na své věčitelé. Zdáli si s tou záhodnou souhlasili, a jak dlouho musili by ještě čekati?“

„Jen netraťte odvahy,“ pokračoval West konejšivě. „Ze Madelina se přiznala, že vám je nakloněna, jsem již řekl. Nesmíte tedy ani žádný takový počáteční odpor překonávati. Madelina jen všeobecně prohlásila se proti manželství a dala mi své čestné slovo — to vás muže zas upokojiti — že nežná žádného muže, s kterým by přistoupiti chtěla k oltáři. Vše zda se mi tedy tak jasna, a jednoduchá, jak jen možno a vytrvalost vede k cíli. Při tom si stále pamatujte,“ dokládá starý pan, klepaje na rameno Tonymu, který před tímto dotekem poněkud ustupoval, „že jsem při vás paže k paži a že jak otec, tak i peníze máte za spojene, jest vždycky dobře.“

Deset týdnů minulo klidně, ale byl to klid před bouřkou. West sám, jak se zdálo, poselště řeči své deery zapomenul a libal již ještě téžoh večera a poklepal již na rameno, jako by se ne mezi nimi nebylo přihodilo. Čekal to již.

Také lord Anthony choval se po mluvíci Madelině znamenitě. Nevzdával se jí nápadně a nikdy přece svou společnost jí neuvocoval. Rovněž tak nesazil se mluvití s ní o samotě; krátce, i on tedy vyčkával času.

Také lord Anthony choval se po mluvíci Madelině znamenitě. Nevzdával se jí nápadně a nikdy přece svou společnost jí neuvocoval. Rovněž tak nesazil se mluvití s ní o samotě; krátce, i on tedy vyčkával času.

Kapitola devatenáctá.
ONA JE PROVĐANA.

Obmyslený piknik v čertově míse“ byl uspořádan. Konán byl jednoho z mnoha svátků, o kterých žádný dobrý katolík nepracuje, ale obléká se v nejlepší svůj šat a obuje máš. Honců a loveckých pomocníků toho dne tedy nebylo a tu musili lovei oddati se do svého osudu, a šli sice do plíce, ale bez psů a pušek, jen jako průvodci velké společnosti dam, které uvelebily se v landauru hostitelově, jeho loveckých vozech a v dogeartu.

Jitro bylo překrásné; klamný svit slunce usmíval se na společnost, a zvlábil i na jeden z vrcholů hor, jenž poskytoval nejkrásnější vyhlídku na moře. Cesta byla obtížná, ale vyplatila se. K sňatku bylo prostřeno v „černé míse“, zelené to kotline mezi dvěma vrcholky hor, a anedna s nejlepší chuti. Společnost dlouho seděla pohromadě, aniž spozoro-